5—8 καὶ εἶπεν' τίς ἐξ ύμῶν έξει φίλον, καὶ πορεύσεται πρὸς αὐτὸν μεσονυκτίου... τρεῖς ἄρτους' 7 ἡ θύρα (κέκλεισται καὶ) τὰ παιδία μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν... 8 (εἰ καὶ) οὐ δώσει αὐτῷ ἀναστὰς διὰ τὸ εἶναι φίλον αὐτοῦ, (διά γε τὴν ἀναιδίαν).

9—13 Bezeugt durch die beiden abkürzenden Referate Tert.s und Epiph. (s. u.), 11—13 ἐάν τινα ἐξ ύμῶν αἰτήση ὁ νίὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ ἐὰν αἰτήση ἰχθύν, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ; 12 ἢ καὶ ἀόν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον; 13 εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ (ὄντες) οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατ ρ (ὁ ἐξ οὐρανοῦ?) δώσει πνεῦμα ἄγιον.

14—26 Dämonenaustreibung. Beelzebulrede: Nur in einem Referate Tert.s bezeugt, s. u. Tendenziöse Änderungen scheinen

gegeben ist; ελθάτω ή βασιλεία σον: wohl schon Einfluß aus dem Text des Matth. (Vormarcionitisch). — 3 σον sonst unbezeugt > ήμῶν (fehlt in syr^{Sil}), tendenziös — 4 ob M. καὶ γὰρ αὐτοὶ ἀφίομεν παντὶ ὀφείλοντι ἡμῖν gelesen hat? Wahrscheinlich. — ἄφες κτλ. singulär und tendenziös > μὴ εἰσενέγκης.

5—8 Tert. VI, 26: "Nocturnum panis petitorem ... pulsantem ... ad amicum pulsat, cuius ianuam norat, quem habere panes sciebat, cubantem iam cum infantibus .... sero pulsatur .... exsurgit et dat, etsi non quasi amico, sed molesto". Epiphan., Schol. 24 gibt v. 5 wie oben, dazu alτῶν τρεῖς ἄρτους, verkürzend für καὶ εἶπη αὐτῷ φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους — καὶ εἶπεν mit D c > κ. εἶπεν προς αὐτούς — 7 παιδία mit C*M b c ff² g¹ i l m q syr " > παιδία μου.

9—13 Tert. IV, 26: "A quo petam, ut accipiam, apud quem quaeram, ut inveniam? ad quem pulsabo, ut aperiatur mihi? . . . . ipse est qui scit, quid filii postulent; nam et panem petentibus emisit . . . . non serpentem pro pisce scorpium pro ovo . . . ita et spiritum sanctum dabit". Epiph., Schol. 24: 9 αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται . . . 11 τίνα γὰρ ἐξ ὑμῶν τὸν πατέρα νίὸς αἰτήσει ἰχθὸν καὶ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ, 12 ἢ ἀντὶ ῷοῦ σκορπίον (Auch im syr³in fehlt Brot und Stein; dort und hier m. E. ein Zufall). 13 εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ οἴδατε δόματα ἀγαθά, πόσφ μᾶλλον ὁ πατήρ: 11—13 Dial. II, 20: bis 13 τέκνοις ὑμῶν wie oben (schließt mit καὶ τὰ ἑξῆς) der Anfang mit ἐάν und Weglassung des πατέρα wohl will-kürlich — 11 αὐτοῦ mit b f ff² q syr²u > fehlt — ἢ ἐάν fast singulār > ἢ καὶ oder εἰ καὶ — αἰτήση ἰχθύν mit D b c syr υ > ἰχθύν — μή mit sah cop > μὴ ἀντὶ ἰχθύος — 12 ἢ καί sonst unbezeugt > ἢ καὶ αἰτήσει (αἰτήση) — 13 ὄντες Dial. mit vielen Zeugen (nach Matth.), fehlt bei Epiph. > ὑπάρχοντες.

14—26 Tert. IV, 26: "Cum surdum daemonium expulisset.... 15 in Belzebule dictus eicere daemonia. 19 "Si ego", inquit, "in Belzebule eicio daemonia, filii vestri in quo eiciunt?""..... 18 "non posse Satanan dividi